

barnet tilbage inden for landets grænser og på at udlevere barnet til et andet land.

Nr. 3 og 4 gør det muligt at nægte anerkendelse eller fuldbyrdelse, når barnet, på det tidspunkt hvor sagen indledtes i oprindelseslandet, havde en særlig tilknytning til Danmark. Den kan bestå i statsborgerskab eller bopæl her i landet, forudsat at der ikke er en tilsvarende stærk tilknytning til oprindelseslandet, eller tilknytningen kan bestå i dobbelt statsborgerskab.

Nr. 5, hvorefter anerkendelse eller fuldbyrdelse ikke kan ske, hvis barnet selv har ret til at bestemme sin bopæl, skal ses i sammenhæng med Europarådskonventionens artikel 1, litra a. Efter denne bestemmelse defineres et barn som en person under 16 år, der ikke har ret til at bestemme, hvor det vil bo.

Til § 7

Bestemmelsen fastslår, at anerkendelse eller fuldbyrdelse i visse tilfælde kan nægtes under henvisning til, at dette vil være uforeneligt med en foreliggende afgørelse om forældremyndighed, samværsret eller om, hvor barnet skal bo.

Til stk. 1

Stk. 1 fastlægger, hvornår anerkendelse eller fuldbyrdelse kan nægtes under henvisning til en foreliggende dansk afgørelse. Det kræves, at den danske afgørelse er truffet i en sag, som er indledt, før anmodningen om anerkendelse eller fuldbyrdelse af den udenlandske afgørelse er fremsat. Hermed menes, at stævning skal være indleveret til retten til berømmelse, eller, for så vidt angår samværsret, at statsamtet har modtaget en skriftlig eller mundtlig henvendelse herom. Yderligere kræves det, at nægtelse af at anerkende eller fuldbyrde stemmer med, hvad der er bedst for barnet.

Til stk. 2

Efter *stk. 2* er det ikke blot en dansk forældremyndighedsafgørelse, der kan danne grundlag for nægtelse af anerkendelse eller fuldbyrdelse af oprindelsesstatens afgørelse. Også en afgørelse truffet i et andet land end oprindelsesstaten kan tillægges denne virkning, såfremt afgørelsen kan fuldbyrdes her. Det er dog yderligere en betingelse, at afgørelsen også her er truffet i en sag, der er indledt, før ansøgningen om anerkendelse eller fuldbyrdelse blev fremsat her i landet, og at nægtelsen stemmer med, hvad der er bedst for barnet.

Til § 8

Bestemmelsen indeholder en opregning af, under hvilke betingelser en sag om anerkendelse eller fuldbyrdelse kan udsættes ved kendelse. Kendelsesformen er valgt af hensyn til begrundelsespligten, jf. retsplejelovens § 218, stk. 1, og fordi denne form kan have betydning for udenlandske myndigheders muligheder for at forstå afgørelsen.

Efter *nr. 1* kan en sag om anerkendelse eller fuldbyrdelse af en afgørelse udsættes, hvis afgørelsen efter almindelige regler er indbragt for en overordnet instans i oprindelsesstaten. Derimod kan udsættelsen ikke ske, blot fordi afgørelsen endnu ikke har retskraft.

Efter *nr. 2* kan der ske udsættelse, hvis forældremyndighedsspørgsmålet er under behandling her i landet under en sag, som er indledt her, før sagen blev indledt i oprindelsesstaten. Er der truffet afgørelse i sagen her i landet, inden anmodningen fremsættes, gælder reglerne i § 7. Bestemmelsen omfatter også udsættelse på grund af en verserende samværsretssag. Det skal bemærkes, at det forhold, at der verserer en sag om forældremyndighedsspørgsmålet, ikke automatisk fører til udsættelse.

Nr. 3 gælder det tilfælde, at der foreligger en anden forældremyndighedsafgørelse end den, der er omhandlet af ansøgningen om anerkendelse eller fuldbyrdelse. Er denne anden afgørelse under fuldbyrdelse, eller er der anmodet om anerkendelse af den, kan behandling af ansøgningen udsættes herpå.

Uanset henvisningen i § 18 til reglerne i retsplejelovens kapitel 46, fortrænges bestemmelsen i retsplejelovens § 502 om mulighed for udsættelse af fogsagsen af lovudkastets § 8, hvis betingelser for udsættelse er snævrere. Tilsvarende gælder udsættelse efter reglen i retsplejelovens § 536, stk. 2, 2. pkt. Se i øvrigt bemærkningerne til § 18.

Til § 9

Bestemmelsen gælder fuldbyrdelse af samværsretsafgørelser og fastslår, at der i forbindelse hermed kan træffes afgørelse om omfanget og udøvelsen af samværsretten. Der henvises til Europarådskonventionens artikel 11, stk. 2.

Vilkårene for udøvelsen af samværsret er forskellige i de enkelte stater. I erkendelse heraf er der efter Europarådskonventionens artikel 11, stk. 2, givet fogedretten mulighed for under en sag om fuldbyrdelse af en afgørelse om samværsret at tilpasse den udenlandske afgørelses vilkår, således at disse bringes i overensstemmelse med landets almindelige regler for udøvelse af samværsret.